

Simon Gregorčič ml., podučuje nas pisatelj Jemeršič tako imenitno o tem — in še o marsičem drugem — da bi bila vsaka beseda odveč onej slovenskej materi, katera se *ponaša, da je kupila in čitala imenocano knjigo.*

Vihar.

„Čuj, kako tuli in žvižga vihar,
Hujšega čula še nisem nikdar
Pa saj v resnici tako je strašno,
Kar dogodilo se noč je le-to! . . .“

„„Ne-li, da veter besni zdaj tako,
Ker je ta tujka skočila v vodo?
Pravili so mi da veter strašan,
Toži zato zdaj črez hribe, črez plan . . .““

Slišal pa veter pogovor je ta,
Divje zavrtel se gor do neba,
Divje zažvižgal okrog je voglov,
Kot da se smeje trop nočnih duhov

Divje je besno se zakrohotal,
Da se je čulo od neba do tal:
„Kaj si domišljate modri ljudjè?
Tak si tolmačite moje glasè?“

Kaj mene briga vse vaše gorjè!
Kaj me obupano briga deklè!
Peval sem pesem si istotako,
Kot zdaj črez mrtvo, prej živo telo . . .“

Feodor Sokol.

Učiteljica.

(Češki spisal Gustav Jaroš; poslovenil Al. Benkovič.)

I.

Upehana se je ustavila Marija Janotova, štirinajstletna, močna, kostnata učenka, na polzasto se vijočih stopnicah tretjega nadstropja. Postavivši hrupno veliki, rjavi vrč iz ilovice na stopnico, da je iz njega plivknilo perišče vode, oprla se je z močnimi, trdnimi rokami ob omajani držaj.